

Varför jag ansåg mig ha rätt att döda Mussolini

Miguel Schirru

1935

Vi publicerar efter vårt broderorgan "Accion Libertaria", Buenos Aires, ett stort mänskligt dokument. Det är skrivet, under väntan på döden, av vår italienske kamrat Miguel Schirru, en av de tre italienska anarkister - Lucetti och Sbardelotto - som genom attentatförsök mot Benito Mussolini försökt väcka folket till revolt mot fascismen.

Miguel Schirru reste från Amerika genom Europa till Rom för att fullborda sin handling. Han misslyckades, vid arresteringen försökte han begå självmord men hindrades. Efter fruktansvärd tortyr, vilken han hjältemodigt uthärdade, dömdes han av specialdomstolen till döden. Han blev skjuten i Rom. Han var en frihetens martyr som dog med ropet: LEVE ANARKISMEN! på sina läppar.

Jag föddes för trettioett år sedan i en liten by belägen i provinsen Sassari.

Som barn erhöll jag inga privilegier, min fader fick arbeta hårt för att kunna försörja sin talrika familj.

Jag besökte i mycket ringa grad skolan. I Sardegnas som å andra platser på Italiens landsbygd ansågs skolan som en de rikas privilegier. För att kunna besöka skolorna måste man bo i städerna under skolgången och detta var ju en omöjlighet för alla dem som i likhet med mig ägde fattiga föräldrar vilka måste leva av sina händers arbete.

Men även till dessa små lantbyar trängde idéerna om mänsklighetens frigörelse. Talarna åhördes med intresse, då de talade om rättslösa lantarbetaremassornas revolt mot den besittande klassen. Dessa möten blev för mig källan till vetandet och redan tidigt i mitt liv blev socialismen min livsåskådning.

Vid femton års ålder lämnade jag mitt hem i Sardegnas för att på egen hand söka min utkomst. På de nya platserna kom jag i beröring med arbetare vilka ägde en målmedveten politisk inställning. Samvaron med dessa kamrater, åhörandet av deras diskussioner var andlig näring för en sökande själ som min.

Här lärde jag känna anarkismens ideal, dess storhet och skönhet i förhållande till den politiska socialismen med dess hänsynstagande till allt som kan oroa de borgerliga klasserna och verka störande för dem.

Jag var revolutionär till mitt temperament; redan som barn reagerade jag mot det våld som riktades mot mig av alla dem som ansåg sig ha makt över min ringa person och idealen om rättvisa och frihet stod i samklang med mitt innersta kännande. I de anarkistiska tänkarnes verk som jag läste vibrerade dessa tankar fyllda av entusiasm och hopp. Jag drogs att omfatta dessa idéer, ej endast av dessa grunder, utan även för anarkisternas modiga kamp för ett samhällssystem utan några regerande, ett system utan herrar utan slavar. I anarkismen fann jag viljan att skapa och försvara friheten ej endast för några få utan för mänskligheten.

Världskriget hade utbrutit. I augusti 1917 befann jag mig i Turin, där jag deltog i antikrigsrörelsen. Jag blev tagen till soldat och under tre år, därav fjorton månader under världskriget var jag inspärrad i statens mordinstitution. Efter fredsslutet deltog jag i agitationen bland folket fast jag fortfarande var soldat och att jag då lyckligt undgick militärdomstolarna kan anses som ett mirakel.

Efter det arbetarna återlämnat de ockuperade fabriker, förrådade av det fega socialistiska partiet och landsorganisationen "Confederazione Generale del Lavoro" var jag i likhet med många andra missnöjd och demoraliserad genom den energi och kamplust som gått förlorad utan resultat. Jag lämnade Italien, där det ingenting fanns att göra för mig.

Först reste jag till Paris, men efter en kort vistelse därstädes fortsatte jag till New-York. I Nord-Amerika vistades jag i tio år, alltid i kamp mot de ovärdiga prästerna som försökte via religionen införa fascismen bland den italienska befolkningen.

I mars 1921 vistades jag i Pittsfield, Mass. då en fascistisk prästagent inträngde i min bostad. Det kom till handgripligheter och jag råkade därvid skjuta honom en kula genom foten. Givetvis blev jag arresterad och

åtalad. Efter en tid frigavs jag mot borgen och - försvann. Jag var nu på "index" som farlig anarkist, jag hade ju skjutit en kyrkans tjänare, som visserligen inträngde i min bostad och som var den angripande parten, jag den försvarande. Sådant visste jag bekom inte en hundra procentig amerikansk åklagare ett dyft. Rättvisan i Förenta staterna är fullständigt lika med alla andra "rättsstaters".

Jag deltog med hela min energi i kampen för frihet för våra hjältemodiga martyrer Sacco och Vanzetti, samtidigt som kampen mot fascisterna i Amerika bevarade mig i gott minne.

Fascismen i likhet med allt tyranni leder till terror. Mussolini och hans brottsliga partianhangs förföljelser mot folket, hans brottsliga cynism, hans dyrkande av våldsmakten som måste leda till nya förintande krig, har jag alltid ansett som en fara som måste undanröjas. Hans glorifiering av det våld som trampar friheten under sina knektstövlar har under alla dessa år fyllt mig med hat och avsky, ej mot en enskild person utan mot detta system, men då denna man är den direkta orsaken och tillskyndaren till att mina kamrater förföljts och massakrerats, måste han, enligt min mening försvinna. Detta mitt hat är ej av i dag, under många lidandets år har det samlats inom mig. Från 1923 har jag varit medveten om att skall tyranniet i Italien störtas måste tyrannen bort. Friheten är ej ett ting som kan trampas under raa knektstövlar hur länge som helst. Historien lär oss att i alla tider har frihetens förtrampare, tyrannerna, slutligen fått falla för frihetens försvarare.

- I början av år 1930 beslöt jag mig för att avresa till Europa för att realisera min plan. I maj samma år förekom en del händelser i Nord-Italien, speciellt i Milano, som kom mig att påskynda min resa, då tiden för handling syntes mig lämplig.

Min handling var intet brott; det våld som min handling krävde var ej dikterad av råhet eller brottsligt sinnelag. Samma drifter pulserade i mig som hos många andra anarkister som genom sina handlingar velat tjäna mänskligheten och som med sina liv som insats velat giva människorna den impuls som leder dem in på frihetens banor.

Tyranniet för en oupphörlig kamp mot friheten, skall vi då, som äro frihetens försvarare, göra halt och ej avkräva tyrannen räkenskap för hans brott mot människorna, skall han få utföra vilka djävulska handlingar som helst utan svar från vår sida? Nej! Vi måste försvara friheten och låta våra handlingar drivas av humanitär rättskänsla för våra lidande medmänniskor. Acceptorar vi dessa synpunkter i vårt handlande skall vi segra över tyrannerna.

Dessa handlingens män och kvinnor äro värda att äras och minnas. Vad mig själv beträffas har jag gått att utföra min handling driven av min rättskänsla och mitt stora hat till allt tyranni. Om jag ej varit besjälad av dessa båda känslor skulle jag varit en av dessa hjordmänniskor som resignerar och böjer sig i stoftet inför tyranniet.

Anarkismens ideal uppfostrar individen att älska skönheten, samhällssolidariteten och rättvisan, samt att sträva efter den fullkomliga friheten. Min avsikt var att inför människorna och historien hedra och ära detta höga ideal vilket inspirerat mig och som är min medvetna ledstjärna på min sista väg i livet - Anarkismen.

Nedskrivet under väntan på dödsdomen.

Miguel Schirru.

Det Anarkistiska Biblioteket

Miguel Schirru
Varför jag ansåg mig ha rätt att döda Mussolini
1935

Tidningen Brand #4 1935

www.anarkistiskabiblioteket.se